

Mořešum 2

U soudního dvora ve městě Stone nebylo ten den zrovna veselo. Soudního přisedícího Daderosse jste znali jako veselého chlápka, který se rád napil a občas chodil i do pochybných podniků. Ale nikoho z vás by nenapadlo, že to je právě on, kdo spolupracuje s pirátskou posádkou loupící ve vodách v okolí přístavu Galsor.

Dlouho se vědělo, že jim někdo musí donášet, protože byli bezvadně připraveni na všechny razie, které proti nim podniklo vojsko, také si vždy dokázali přesně vyčíhnout loď, která vezla tak bohatý náklad, že se riziko přepadení vyplatilo. Dadeross pracoval u soudu déle než kdokoliv z vás, hodně lidí mu důvěřovalo. A teď sedí ve vězení a čeká na popravu.

Poté, co jste splnili všechny své denní povinnosti pro soudce Sparka, jste zašli do hostince U Sedmi hvězd, který se nacházel v zapadlém průchodu poblíž soudních budov a kde se scházeli písaři, strážci a další lidé motající se kolem soudu.

Objednali jste si pivo a večeri, ke které dnes byly proslulé rolky s jehněčím masem. Hospoda se začala rychle plnit, a tak si k vám za chvíli přisedl mohutný barbar Brekish. Měl na starosti eskortování odsouzců z vězení k soudu a naopak. Svým neurvalým zjevem budil respekt, ve skutečnosti mu to ale myslelo mnohem víc, než na první pohled vypadal.

Po pár frázích se řeč pochopitelně stočila na zrádného Daderosse.

“Je to všude stejný. Všichni kradou, když mají tu možnost. Já pocházím z Markhamu a tam to nebylo o nic lepší.”

Brekish si ještě párkrát přihne z püllitru a začne vypravovat: “Jednou to dokonce odnesl sám starosta. Je to už dvanáct let, co Markhamu vládl jistě Davrik. Já dělal tenkrát strážce v tamním vězení, tak jsem s ním párkrát přišel do styku. Zdál se mi jako celkem normální chlap, ale pak jednou radní zjistili, že spoustu peněz, který přišli do města od papalášů tady ze Stonu, si strkal do vlastní kapsy. Chápete to? Město se rozpadá a on se stejně na všechny vykašle a hrabe si jen pro sebe...”

Když se zeptáte, jestli dopadl stejně jako Dadeross, Brekish zavrtí hlavou. "Kdepak, soudce v Markhamu nikoho na smrt poslat nemůže. Ale všechny ty ukradený prachy mu zabavil, propadl mu i dům a nakonec ho z města vyhnali."

Zdá se, že Brekish měl v Markhamu celkem slušnou práci, nechápete proto, že se vydal do nejistoty, kterou představuje shánění práce v sídelním městě. "Já už tam nemohl vydržet. A to je taky spojený s takovým případem... V něm ale spravedlnost nakonec nezvítězila. Velitele městských stráží tam tehdy dělal, a vlastně nejspíš stále dělá, takovej namachrovanej chlápek Talimer. Šermíř to byl skvělejší, ale vyjít se s ním nedalo. Na strážný z vězení se koukal spatra, ale nám to bylo jedno, měli jsme svoji práci a jeho jsme si moc nevšíмали. Jenže pak jsem zjistil, že to tenhle Talimer začal táhnout s novou členkou městské rady Aislin. On měl manželku, tak nechtěl, aby se na to přišlo a scházel se s ní ve vězení. Vždycky nám přinesl flašku růžového vína z jihu, kterou si kupoval naše mlčení."

Když vidí Brekish vaše pobavené úsměvy, rychle dodává: "Tohle mi samozřejmě nijak nevadilo, ať si užije, mně to bylo jedno, já nebyl jeho žena, že jo. A vínko taky docela bodlo. Jenže jednou jsem uslyšel něco, co mě teda pořádně nakrklo. Ti dva milenci už se pomalinku sbírali, že se vydají domů, ale o něčem se začali vzrušeně bavit. Víím, poslouchat se nemá, ale mně to nedalo... Nebudete tomu věřit, ale ten hajzl Talimer se s ní domlouval, že prachy, který rada přidělí na zvýšení odměn strážným, si ti dva rozdělí a vybudují si za to své hnízdečko lásky. Tohle by asi nasralo každého, tak jsem to řekl klukům ze strážnice a hezky jsme napochodovali za radníma, ať s tím něco udělají. Jenže ti dva všechno zapřeli, radní se nám vysmáli, že bez důkazů, ať za nima nelezeme. A nakonec dostali přidáno jen strážní ve městě, to byla Talimerova pomsta. Tak jsem odtamtud radši vypadl a šel hledat štěstí do Stonu," uzavírá rozhorleně Brekish.